

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacræ Scripturæ, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiæ Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Sectio II. De Baptismo & confirmatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](#)

Baptismi
e saltum
oda, comm
ut super
altritus
t. Cum
r, vires
enitentia
od. si pres
ut charact
bus vel he
iam princi
itio induc
iae crux
ntaria exp
occa

occurrit dubium, expresse Ecclesia præcepit, in
sionum quoque susceptione Sacramentorum eam
dem proxim fideles, præfertim pii, ac timorati
obligant.

Præter hanc quam modo exposuimus dispo-
sitionem, quæ quasi negativa & habitualis est,
adhuc alia, ut Sacraenta uberior fructificant,
positiva & actualis requiruntur. Hæc in devotione
cum externa, tum interna consistit, variisque
virtutum, ac præprimis Fidei, Spei, & Cari-
tatis actibus perficitur. Hanc libri pii, sacra
meditatio, ac frequens de divinis sermonizatio do-
cent.

SECTIO II.

DE

BAPTISMO ET CONFIRMATIONE.

CAPUT I.

Baptismi notio, materia, forma, minister.

Baptismus juxta Catechismum Romanum est
regenerationis Sacramentum per aquam in
verbo. Huic ea, quam sanctus Thomas tradit,
definitio consentit, quæ Baptismum describit,
quod sit exterior corporis ablutio sub præscripta
verborum forma. Tria igitur præter commu-
nia, de quibus supra (pag. 384.), adhuc spe-
cialia
B b 4

calia ad Baptisini valorem requiruntur, *vii*
qua
cet aqua, ablutio, & quam Christus præcepit
verborum forma.

Aqua non qualiscumque, sed vera &
mentaris apta Baptismi materia existit;
enim Christus, cum Baptismum instituit
buit, & posthac adhiberi præcepit inquit:
Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu
deo, non potest introire in Regnum Dei (*John. 3. 5.*)
Hanc perpetua, ac constans in Ecclesia pro-
retinuit, semperque retinendam contra ha-
cos Concilia sanxerunt. Extra necessitatis casu
aqua benedicta, qualis in baptisterii fonte han-
tur, unice est assumenda: dum necessitas impellit
quælibet etiam turbida, pulverulenta, subso-
rea, calida &c. imo & dubia, ut lixivium, &c.
&c. in defectu alterius saltem sub cordone
est affundenda, ut quantum fieri potest,
santis consulatur saluti.

Baptismalis ablutio triplici modo fieri debet. Ecclesia consuevit. Apostoli totali corporis immersione Baptismum conferebant, ut ne quis per Baptismum Christo consepulti in mortuorum celo nova creatura eum illo ex aquis emergere posset (*Rom. 6. 4.*). Quinque millia hominum, quoniam una die baptizasse Apostoli leguntur, sola infusione, aut aquæ aspersione baptizatos fuisse credere fas est. Clinicos seu ægrotos in letalibus sola infusione ablutos fuisse ex historia probatum. Immersionis ritus usque ad sæculum decimum tertium communior fuit, huncque ut tutior adhuc sanctus Thomas commendavit (*3. 13.*)

Quæst. 66. art. 7.). Jam una, jamque trina
fiebat immersio; hodie plerisque in latinis Eccle-
siis, illa abrogata, trina infusio in Ritualibus præ-
scribitur, quibus se accomodare Clerici diœcesani
renentur.

Quænam corporis pars Baptismi aqua sit ab-
luenda non omnes convenientur. Capitis ablutionem
sufficere omnes fatentur: de pectore multi
idem affirmant, de reliquis partibus diversi di-
versa proferunt. Quia (ait sanctus Thomas
3. Part. Q. 68. art. 11.) tamen in nulla exte-
riorum partium integritas vitæ ita consistit, sicut
in capite, videtur quibusdam, quod propter du-
biū quacumque alia parte corporis abluta puer
post perfectam nativitatem sit baptizandus sub hac
forma: Si non es baptizatus, ego te &c. Hoc
que tamquam tutius, ut in praxi observent, suæ
Diœcœsos Parochis sanctus Carolus Borromæus
injungit, quem passim plures alii sunt secuti.

Baptismi forma hisce concipitur verbis:
Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, &
Spiritus sancti. Hanc namque ipse Baptismatis
Auctor Christus præscripsit, dum suos ad præ-
dicandum, & baptizandum discipulos misit
(Matth. 28.), eamque necessario retinendam
esse perpetua traditio docet. Expressa, ac di-
stincta trium in una divina natura Personarum
mentio adeo hic necessaria est, ut ea omissa,
vel confusanea facta irritus baptismus fieret.
Naturæ unitas per in Nomine, Personarum di-
stinctio copulativa Patris & Filii & Spiritus
sancti professione exprimitur. Si quis ex rudi-
tate, mente tamen catholica prætermisso & for-

mam proferret: *Ego baptizo te in nomine Patris, Filii, Spiritus sancti*, probabilius ratiōne baptizaret, quamvis propter quorumdam Doctorum contrariam opinionem conditionata est baptismi repetitioni foret locus. Qui puerum perfundens solummodo diceret: *In nomine Patris &c.* omissis iis, quae præcedunt, ratiōne *Ego te baptizo*; Sacramentum non conhaec quia illa verba sola generalia nimis sunt, ne sacramentalem actionem sufficienter significant (a). Non tamen eadem omnium, quae præcedunt, verborum est necessitas. Pronomen *Ego* absque substantiali formæ corruptione omittitur, secus vero pronomen *te*. Quia quis verbo activo in passivum transmutatur: *Baptizaris a me in nomine Patris &c.* non baptizaret; quia ista forma parum aut nihil illa differret Græcorum. Formam sic prolatus: *Ego te baptizo in nomine Patris, ego te bōnō in nomine Filii, ego te baptizo in nomine Spiritus sancti*, quidam Doctores, quibus haec nō validum interpolata videtur, invalidam, aut obijam; alii validam ac certo ratam censent. Hisque Stephani II. assitit auctoritas, quia ipsum sub hac forma: *In nomine Patris mergo, in nomine Filii mergo &c. collatum*, solute validum, ac ratum habuit.

Ministerium Baptismi minus solemnis quod debet homo, etiam Judæus, & Gentilis, manere.

(a) Alexander VIII. anno 1690. istam reprobat Thesis: *Valuit aliquando Baptismus sub haec forma collatus: In nomine Patris &c. prout illis, Ego te baptizo.* Num. 27.

nomina & feminæ, si necessitas instet, subire possunt.
 Si obsterrix adsit, huic præ rudi viro bapti-
 gandi munus est committendum; quia hæc præ
 aliis circa substancialē Baptismi ritum instructa
 sit oportet. Quapropter (monet Rituale Ro-
 manum) curare debet Parochus, ut fideles,
 & assertim obstetrics rectum baptizandi ritum pro-
 teneant, & servent. Extra necessitatis casum
 Baptismatis administrandi potestas de Jure Paro-
 chis competit, qui tamen alteri cuicunque
 Presbytero munus hoc committere possunt, non
 tamen adeo facile debent, nisi de ejusmodi Sa-
 cerdoris scientia, & probitate aliunde sint certi.
 Ubi Parochio, legitime impedito, Sacerdos alius
 deficit, præsenti Diacono solemnē Baptismi ri-
 tus erit comittendus, quem hic superpelliceo &
 stola transversa induitus conferre vi suæ ordina-
 tionis potest. Quodsi Parochio legitime non im-
 pedito, aut præsente Presbytero aut absque
 commissione Baptismum solemnem Diaconus ad-
 ministrareret, graviter delinqueret, fieretque ir-
 regularis, quia actum exerceret ordinis, quem non
 habet; cum non arbitrariam & ordinariam, sed
 extraordinariam baptizandi potestatem ordinatus
 acceperit. Unde Hormisda Papa decrevit: Si
 quis baptizaverit, aut aliquod divinum officium
 exercuerit non ordinatus, propter temeritatem
 abiciatur ab Ecclesia, & numquam ordinetur (Cap.
 Si quis de Cler. non ord.). Alia, circa Baptismi
 ritum observanda Ritualia satis, superque explicant,
 quæ proin legere, ac ne per oblivionem aliquid
 negligatur, saepius relegere Parochi debent.

CAPUT

C A P U T II.

Baptismi Necessitas, Subiectum, & Patrini.

Baptismi necessitatem Christus docuit, cum Nicodemum dixit: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest intrare in regnum Dei* (*Joan. 3.*). Universali est hæc lex, omnesque concernit. Non enim aliud quoddam in novi Testamenti libris infantibus remedium legitur, ut ut adultis, quibus Baptismi aquæ deest occasio, Baptismo minis (qui in perfecta contritione, ac animi quævis Dei præcepta adimplenda præparatio consistit); aut Baptismo sanguinis (qui magis ex Dei dilectione perpresso perficitur) salutem æternam consequi possint; qui enim dixit: *Qui renatus fuerit &c.*; etiam dixit: *Si diligenter me diligeret a Patre, &: Si impinguat pœnitentiam ab omnibus peccatis suis, operatus est . . . omnium iniquitatum ejus, operatus est, non recordabor* (*Isa. 28.*). Iesu qui jussit: *Baptizate omnes &c.* etiam docuit: *Qui me confessus fuerit coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo* (*Matth. 10.*) &: *Qui perdiderit animam suam propter inveniet eam* (*Matth. 16.*). Hinc est quod tria a Doctoribus Baptismata distinguantur, videlicet *Fluminis, Flaminis, & Sanguinis*. Horum primum tantum Sacramenti rationem habet, secundum & tertium illius vicem supplent, a gratiæ effectum inducunt.

Non igitur diu differri, sed quam primum
commode fieri potest; parvulis conferri Baptis-
mus debet, ne inopinata morte rapti aliorum
ignavia a cœlesti hæreditate excidant. Utque
hanc debitam suis parvulis curam parentes im-
pendant, Parochi invigilare, eosque sæpius suæ
obligationis admonere in concionibus tenen-
tur (a).

Non en-
libris p-
adulti, q-
capismu-
ac anima-
ræparatio-
qui matru-
r) salutem
dixit. M-
t: Si pe-
imagine
sunt, qu-
ejus, qui
8.), len-
em docu-
bus, usq-
Maith. 10.
ropter a-
c est quo-
tetur, vis-
is. Horum
habet, is-
ent, argu-
No-
Antequam infans Baptismi lavacro renasca-
tur, natus sit oportet. Non video (inquit san-
ctus Augustinus Epist. 57. nunc. 157. ad Darda-
num), quomodo ædificantur homines in domum
Dei ad habendum in se inhabitantem Deum, nisi
non fuerint renati, quod non possunt esse, ante-
quam nati. Et infra quorundam responsionem
confutans ait: Si igitur homo regenerari per
gratiam Spiritus in utero potest, quoniam restat
ili adhuc nasci; renascitur ergo antequam nasci-
tur, quod fieri nullo modo potest. Idem sanctus
Thomas docet, aitque: Corpus infantis ante-
quam nascatur ex utero, non potest aliquo modo
ablui aqua; nisi forte dicatur, quod ablutio ba-
ptismalis, qua corpus matris lavatur, ad filium
in ventre existentem perveniat, sed hoc esse non
potest,

(a) Parochus si matris æque ac neonati infantis
instare mortem advertat, matre breviter ad eli-
ciendam contritionem admonita, baptizare par-
vulum debet. Quodsi obstetrix, vel alia, quæ
essentiale Baptismi ritum callet, persona adsit,
huic pueri Baptismum committere, ipse vero ma-
trem confitement audire, ac vere dolentem ab-
solvere tenetur; hacque methodo utriusque ovi-
culæ salutem promovet optimus Pastor.

potest, tum quia anima pueri, ad cuius ^{sanguis} natum ordinatur Baptismus disjuncta est ab anima matris; tum quia corpus pueri animati jam formatum, & per consequens a corpore matris distinctum; & ideo Baptismus, quo mater baptizatur non redundat in prolem in utero matris existentem (3. Part. Q. 68. art. 11.) (a).
Non tamen perfecta, ac totalis semper causam requiritur. Si mater in partu labore, & fantis caput emineat, absolute baptizari debet; si pes, vel manus, saltem sub conditione immobilitatis ablutio est facienda, ut quantum fieri possit innocentia provideatur. Ita Rituale romanum prescribit, & praxis observat (b).

Quemadmodum natus, ita & vivus Baptismus tempore infans esse debet, nec cadaveris actione animae quidquam prodest quia sicut spiritus nativitas corporalem, ita vita supernaturale.

(a) *Baptismum praegnanti matri collatum filio nihil prodeat. Doctores omnes tenent; alii inde tem adhuc in utero matris reclusum quorundam instrumentorum adminiculo baptismali aqua rite valide posse multi insignes Auctores, praeterea recentiores, tenent. Horumque auctoritas in dictem commodi assert, ut in casu necessitudinis (pro quo sicut materia probabilis aut dubia, & subiectum dubium sufficit) infans in utero materno licite sub conditione possit baptizari. Id quod vel ipsi sententiae contrariae Patromittunt.*

(b) *Eo in casu, quo infans absque Baptismo mortuus, vel certo moriturus, non impetrabitur, sed summe commendandam esse devotus.*

naturalem supponit. Hinc ubi dubia vitæ signa
potantur, conditionate solum Baptisma est con-
ferendum (a). Quodsi vitæ signa sint certa,
solumque de rationali vita & anima, prout in
monstris affolet, dubium oriatur, istæ servandæ
sunt regulæ. I. Si monstrum ab humana figu-
ra

nem parentum, servidis orationibus, ac piis
operibus Deum interpellantium. ut infantem vel
ad Baptismum perducat, vel extra sacramentali-
ter sustificit, P. Amort (Theol. Mor. Tom. 2.
Tr. 9. §. 3. ad Q. 14.) docet, hancque suam
opinione tum paritativa veteris legis induc-
tione, tum S. Bonaventuræ, Gersonii, Serræ alio-
rumque Doctorum auctoritate munit. Vide si
lubet.

(a) Abusum illum, quo infantuli in utero materno
suffocati, vel post partum statim absque Baptismo
mortui, ad Taumaturgas imagines deferuntur,
ibique subrubeum præferentes colorem, oculi
alterius motum, aut per naves halitum mit-
tentes baptizantur, Lingonenses Synodi annis
1452, & 1455. tamquam superstitionem ac per-
niciosem reprobarunt. Sacra quoque Congrega-
tio S. Officii Romæ iteratis responsis istam pra-
xim abolendam esse censuit, sic enim anno 1729
d. 27. Aprilis ad Em. Card. de Schönborn re-
scipit: *Impedire curet abusum Baptismatis in-
fantium mortuorum, & vita naturali, aut mira-
culosa parentium, cum, ut vivi censeantur, requira-
tur, ut dent signa certa & indubitata certitudina-
liter reviviscentiam denotantia.* P. Amort hoc
Rescriptum de infantibus certo ac indubitato
mortuis intelligendum esse putat, illos vero par-
vulos, de quorum morte per signa indubitata
non constat, si unde unde signa latentis adhuc
vitæ appareant, sub conditione hac: *Si qdhuc
nivis,*

ra in partibus minus principalibus deficit, solute est baptizandum. 2. Si in parte primali, uti capite vel pectori ab humana forma deflectat, baptizari sub conditione debet, *homo, ego &c.* 3. Si maiore ex parte degeneret, ita, ut nec caput, nec pectus humanus habeat, nec quidquam humani suis in aliis præferat, subiectum Baptismi capax non est. 4. Si constet de monstro, quod homo sicut lumque sine unus vel plures, dubitetur, in sub duplice capite sit unum pectus, uno enim absolute, alteri conditionate Baptismus est ad buendus. Si vero sub uno capite duo sint pectora, juxta multos, unum absolute, alterum conditionate est baptizandum; si denique duo capita, duoque pectora & alia duplice

---

vivis, ego te &c. baptizari posse existimat. Pro eo ejusmodi infantorum ad imagines Tauri turgas deportatio merito improbat. 1. Quia saepe superstitiosa ex parte parentum aut aliorum qui varia vana admiscent, quibus parvuli invicem viscentiam infallibiliter obtinendam credunt. 2. Quia admodum perniciosa infantibus; hi enim non semper, prout vulgo apparent, sunt mortui, sed quemadmodum alii in aere, vel aqua suffocati, nulla exterius vitae signa produntur, hoc tamen prodituri, si statim ea, quae ait se dica, praesertim hodierna, celebrat, remedio applicarentur. Hinc dum infantuli angustis distentis inclusi ad locum valde distantem defertur, frigori &c. exponuntur, eorum uterumque superstes vita non potest non desiccare, in vita loco tristis eisdem procuratur mortis; superveniens Baptismus illis quidquam prouidit. Vid, Amort loc. cit. Quæst. XI. § 12.

creti hominis signa cernantur, utrique absolute
& distincte applicari Baptismus debet.

Infidelium pueri invitis parentibus illicite baptizantur, eoquod vel Sacramento, vel parentibus gravis injuria inferretur; *Sacramento* quidem, si ejusmodi puer parentibus relictus, eorumdem errorem sequeretur; parentibus vero, si filius vi abstractus eorum educationi, & paternæ, quam illis natura tribuit, potestati perpetuo subduceretur. Certe non violentiis suam fidem propagari Christus voluit, hinc suis Apostolis dixit: *Euntes docete; non vero: Euntes rogite, rapite &c.* Quodsi tamen cujusdam Iudei &c. filius discretionis annum adeptus libere Baptismum peteret, præmissa instructione hic illi conferri posset, dummodo paternam relinquere domum, & apostasiæ fugere pericula promittat, ne Christi character, quem in Baptismate accipit, sacrilega oblitteretur profanatione.

Qui semel rite sunt baptizati, denuo baptizari non possunt, licet qui eos primo baptizavit, hæreticus fuisset. Acre de hac re sæculo tertio inter S. Stephanum Papam, & S. Cyprianum Carthaginensem Episcopum fuit dissidium. Rebaptizandos omnes qui de quacumque hæresi ad Ecclesiam veniunt, Cyprianus voluit; nihil innovandum esse, sed manus solummodo illis imponendas Stephanus decrevit, enjus sententia Transmarinum quoddam Concilium Augustino teste subscripsit, & usque modo eam observat Ecclesia, quæ & nuper Anabaptistis

Godeau Theol. Mor. Pars II. C c ana-

anathema dixit, eo quod omnes ad annos dilatationis venientes iterum baptizandos impius inmatizarint (Trid. Seff. 7. can. 13. de Bap-

Qui infantem, dum aqua baptismali ablatur, levat & tenet, *Patrinus* vocatur. In prima Ecclesia jam patrinorum existebat officium communius tamen *Sponsorum* compellabantur nomine; quia baptizati loco ad Parochi quatinus respondent, fidemque Christo promittunt, eque datam semel fidem neophytrus servet, et prius hortari postea tenentur, atque urgere non sicutur obvius, sed adultus aut saltem pulcherrimus Christianus, isque probe instructus, ac moderatus ad istud munus a parentibus debet regi, nec aliis quisquam a Parocco admitti non nisi unus & una assumantur Tridentinum Concilium prescribit (Seff. 24. cap. 2. de Riform.), utque mas masculum, & feminina mellam levet, in Concilio Niceno, aliisque statutum, ac communis hodie praxis tenet.

C A P U T III.

Confirmationis notio, materia, &c utilitas

Variis nominibus expressum apud antiques sacramentum invenitur. *Unguenti Myrrae* sanctus Dionysius (de Eccl. hier. cap. 4.) sacramentum *Chrismatis* sanctus Augustinus (contra Petilianum cap. 104.); *Manus imposita* nem idem sanctus Doctor (Cont. Donat. lib. 1. c. 16.), *chrisma salutis*, *sigillum Spiritus sancti*, plenitudinis seu perfectionis sacramen-

alii nuncuparunt. Hodie Confirmationis nomine istud Sacramentum celebratur & communiter definitur Sacramentum corroborativum, seu tale, quo homo baptizatus ad Christi fidem palam & intrepide profitendam gratiae virtute robatur. Hinc fidelis hoc Sacramento munitus (pro ut Romanus Catechismus ait), nisi aliud obstet, novae virtutis labore firmior, atque adeo perfectior Christi miles esse incipit. Olim cuilibet, Baptismi aquis mundato, statim manuum impositio ab Episcopo conferebatur. Hinc erroris sui occasionem haeretici sumpserunt, qui Confirmationem non distinctum a Baptismo Sacramentum, sed ejusdem dumtaxat complementum, ac nudam dicunt ceremoniam, quam non Christus sed Ecclesia instituit. Ast & hic eorum error operis Patrum, & Synodorum sententiis adversatur, ac in Tridentina Synodo infami confixus anathemate fuit (Seff. 7. can. 1.).

De Confirmationis materia essentiali Doctores in varias abeunt opiniones. Concilia Florentinum & Tridentinum Chrysostomis, ab Episcopo benedicti unctionem exprimunt: antiquora quædam momenta de manus impositione faciunt mentionem. Utramque simul quidam Scholastici ad Confirmationis substantiam pertinere contendunt; alterutram sufficere alii asserunt. Tam hi, quam illi gravia pro se fundamenta habent, quæ ad rationis trutinam appendere hic nec locus, nec ob quem scribo, scopus permittit.

Ut pueri, sacro Chrismate perungendi, sanctum signaculum reverenter suscipiant, saepius,
C. c. 2 atque

atque eo præcipue, quo Confirmationem suscipi
di occasio imminet, tempore sunt admonit
unde illi solum, qui debite sese disponere,
que peracti circa se Mysterii memoriam habe
queunt, regulariter ad Confirmationis Sacra
tum essent admittendi, ut præter characterem
uberior obtineatur gratiæ effectus, & reu
nis periculum evitetur.

Non ea Confirmationis est necessitas, ut
aliam suscipere vel non possunt, vel aliquam
negligunt, exclusi a Regno cœlorum monachos
non enim rigorosum adeo præceptum, quod
Baptismo legitur, etiam de Confirmatione
test afferri. Graviter attamen peccaret, quis
contemptu formali, aut virtuali Sacramentum
istud suscipere nollet. Confirmationis pro
utilitatem suis explicare Parochus debet, easque
ad illud devote suscipiendum hortari, iis pro
primis in locis, ubi Catholici hæreticis permis
vivunt, aut negotiationis causa sæpe ed
divertunt, ut milites Christi fortes suscipiant
in baptismate fidem, quam mente tenent, in
sincero, ubi necessum fuerit, valeant priuile
gia.

SECT.